

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2016. március 20.
(virágvasárnap este)

Cseri Kálmán

VALLÁSOSSÁG – VÁLTOZÁS NÉLKÜL

Énekek: 642,1; 643; 165,5-6

Alapige: Márk 11,15-19

Azután Jeruzsálembe értek. Bemenne a templomba, Jézus kezdte kiűzni azokat, akik árusítottak és vásároltak a templomban. Felborította a pénzváltók asztalait, a galambárusok székeit, és nem engedte, hogy valaki edényt vigyen át a templommon. Azután így tanította őket: „Nincs-e megírva: Az én házam imádság háza lesz minden nép számára? Ti pedig rablók barlangjává tettétek.” Meghallották ezt a főpapok és az írástudók, és keresték a módját, hogyan veszítsék el. Féltek ugyanis tőle, mert tanítása magával ragadta az egész sokaságot. Amikor azután este lett, kimentek a városon kívülre.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, bevalljuk, hogy sokszor nagyon illik ránk az, hogy űzött, hajszolt az életünk. Megvalljuk bűnbánattal, hogy még ebben a böjti időben sem tudunk igazán csendet biztosítani magunknak. Bevalljuk, hogy sokszor már csak akkor érezzük embernek magunkat, ha pörgünk-forgunk. Néha egyenesen iszonyodunk a csendtől, s ha mégis sikerül elcsendesedni, nem tudunk mit kezdeni magunkkal.

Bocsásd meg, ha úgy próbálunk imádkozni, hogy nincs mondanivalónk neked. Bocsásd meg, ha úgy nyitjuk ki a Bibliánkat, hogy csak a szemünk szalad a sorokon, de még az értelmünkig sem jut el a te igéd, nemhogy a szívünk mélyéig hatolna.

Ezért köszönjük meg most neked, hogy mielőtt még mi keresni kezdtünk volna téged, te kerestél minket. Köszönjük, hogy egyenesen azért jöttél, hogy megkeresd és megmentsd az elveszettet.

Ajándékozz meg minket a te világosságoddal, hogy lássuk, vajon elveszett-e még a mi életünk, vagy már megtaláltál minket. Mutasd meg nekünk, honnan lehetne közelebb kerülnünk hozzád. Kérünk, legyen erősebb a te szereteted vonzása minden el-lenerónél.

Ajándékozz meg minket most is külső-belső csennddel és a te halk és szelíd szavaddal, amiben erő van.

Kérünk, leplezz le és oldozz fel, törd össze a keménységünket vagy emelj föl el-
esettségünkből, de mindenképpen vedd kezedbe az életünket és formálj minket. Tedd
világossá számunkra, mik azok a lehetőségek, amiket te nyitottál meg a benned hí-
vők előtt, mik azok a kincsek, amik ott várnak ránk elkészítve, csak le kellene végre
higgadnunk, belátni a magunk szegénységét, és bízni abban, hogy az az igazi gazdag-
ság, amit te adsz nekünk.

Kérünk, tedd ezt a csendes órát most a te ajándékozásod alkalmává.

Ámen.

Igehirdetés

Márk evangéliumának ez a részlete a virágvasárnapi események három mozza-
natát említi. Vegyük ezeket sorba.

Először arról értesülünk, hogy a kereszthalála előtti vasárnapon Jézus bement
a jeruzsálemi templomba és kikergette onnan az állatárusokat.

Másodszor elhangzik egy ilyen furcsa tilalma: megtiltja Jeruzsálem lakóinak,
hogy valaki edényt vigyen a templomon keresztül.

És ezek után idéz Jeremiás könyvéből két mondatot: Meg van írva: „az én Atyám
háza imádság háza”, „ti pedig rablók barlangjává teszitek azt.”

Mit jelentenek ezek a megjegyzések, és mi a jelentősége mindennek ma a szá-
munkra? Haladjunk időrendben:

1. Az a mondat, amit Jézus idéz, Krisztus előtt 600 táján hangzott el szintén a je-
ruzsálemi templomban, az akkoriban, a Salamoni templomban, amit aztán lerom-
boltak később, és Isten Jeremiás által nagyon keményen dorgálta az ő akkori népét
azért, mert nem arra használták a templomot, amire való.

Hát mit műveltek ők? Egy-egy nagy ünnepen sokan felmentek Jeruzsálembe, be-
mutatták a kötelező állatáldozatokat, elmondták az előírt imákat, és aztán, mint aki
jól végezte dolgát, mentek vissza, és folytatták a hétköznapi életüket ott, ahol abba-
hagyták.

No de mi rossz van ebben? Az, hogy a templom nem erre való. Hát mire való?
Arra, hogy másként jöjjön ki onnan az, aki bement. Hogy valami lényeges, utólag lát-
ható változás következék az életében. És nem arra, hogy gépiesen teljesítjük a vallás
előírásait, azután kihúzzuk magunkat: milyen derék vallásosak vagyunk, különbek,
mint azok, akik ilyesmit nem tesznek. De semmi nem változik meg. Vallásosság —
változás nélkül. Isten ezt mindig nagyon keményen bírálta.

Mert ezek az emberek úgy voltak vele, hogy ők teljesítették, ami elő van írva, ak-
kor most Isten következik. Ennek fejében, ennek viszonzásául Isten akkor adjon ál-
dást. Mire? Arra, amit ők Isten nélkül elterveztek és csinálnak nap, mint nap. Mert
ez más dolog. Ezek a hétköznapiak. Az meg az ünnepeknek a dolga. Az ünnepekben
vallásosak vagyunk. Úgy teszünk, mintha lenne kapcsolatunk Istennel, egyébként pe-
dig a templomon kívül Istennek semmi köze az életünkhöz. Mi tudjuk azt nélküle is
megszervezni, lebonyolítani, kivitelezni. Minden megy nélküle is. Majd ha szükség
lesz rá, jelentkezünk ismét. Lefizetjük azt, amivel úgy gondoljuk, hogy tartozunk. Is-
ten pedig fizesse vissza azt, ami nekünk jár.

Ez teljesen istentelen gondolkodás volt, és Isten emiatt mindig keményen bírál-
ta az ő népét. Mert amikor bemutatták az állatáldozatot, annak pontosan az volt a
célja, hogy újra és újra döbbenjenek rá arra, hogy ilyen súlyosan vétkeztek Isten
ellen, hogy ennek a büntetése halál. De ilyen kegyelmes a Mindenható, hogy nem a

bűnösnek kell meghalnia, hanem egy büntelen, ártatlan báránnyal vagy valami más állattal megválthatja magát. Ezen el kellene gondolkozni. Nem öncélú volt az áldozat.

És amikor az imádságokat elmondták, annak az volt a célja, hogy aki igazán imádkozik, az a Mindenhatóval találkozik. Kiönti a szívét, és amit elmondott, az Isten világosságába kerül, esetleg ott a templomban, imádság közben derül ki, hogy kicsoda ő valójában. Nem is gondolta, hogy mennyit vétkezett. Milyen jó, hogy Isten most rámutatott. Akkor ő ezek nélkül a bűnök nélkül akar visszamenni. És az imádság célja az is, hogy Istentől kér erőt ahhoz, hogy sikerüljön másként folytatnia az életét — ha másként akarja folytatni.

Itt a baj, és Isten szigorú dorgálásának az oka éppen az volt, hogy ezek a vallásos emberek nem akartak változni.

Ó de sokszor tapasztaltam én is, hogy ha akármilyen udvariasan, nagy tisztelettel, mint a hímes tojással, úgy próbáltam megmondani valakinek a hibáját, nyilvánvaló bűnét, kikérte magának. Addig nem lehet segíteni, amíg ő nem látja, amíg neki nem fáj az, hogy másoknak fájdalmat okoz, addig nem lehet segíteni, addig nincs mit megbocsátani. Addig viszont — mondja Isten egy másik helyen — nincs értelme az áldozatnak. Addig ne vallásoskodjatok. Tessék abbahagyni. Isten azt mondja: nekem nincs rá szükségem, hogy ti áldozatot mutassatok be. Nektek lenne rá nagy szükségetek, hogy miközben kimúlik az a szegény kis bárány, aki nem hazudott, nem csalta meg a feleségeket, nem lopott, és nem szidta az Istent, rádöbbenjétek, hogy azért kell neki meghalnia, hogy ti életben maradhassatok, akik viszont csaltatok, hazudtatok és szidtatok az Istent. Ezeknek a büntetése halál.

De ilyen kegyelmes az Isten, hogy van helyettes áldozat. Legyetek hálásak érte Istennek, és a hála legyen az a motiváció, az a rugó, ami arra indít titeket, hogy meg akartok változni. Másként jöttök ki a templomból, mint ahogy oda bementetek.

No de ez akkor ott senkinek eszébe sem jutott. Ilyen vágya nem volt a népnek. Hanem ezt olvassuk a Jeremiás 7-ben, ahonnan Jézus idézi ezt a mondatot: Ezt mondja az Úr: Loptok, gyilkoltok, paráználkodtok, hamisan esküsztek, a Baalnak tömjéneztek és más isteneket követték, akiket nem ismertek. Aztán idejöttök és megálltok előttem ebben a házban, amelyet az én nevemről neveztek el, és ezt mondjátok: Megszabadultunk! De azután ugyanazokat az utálatos dolgokat követitek el, amit előtte. Vajon rablók barlangjának nézitek ezt a házat, amelyet az én nevemről neveztek el? (9-11).

Aki nem akar változni, azon nem lehet segíteni. Aki úgy látja, hogy nincs bűne, az nem kap bocsánatot, nincs mire. Az megmarad a maga bűnében, és Jézus egyszer keményen ezt mondta: akkor bűneitekben vesztek el. — Ezért idézte Jézus ezt a mondatot.

2. És miért űzte ki ezeket a kereskedőket a templomból? Egyáltalán, hogy kerültek ők oda?

Szükség volt arra, hogy az áldozathoz szükséges állatokat ott a helyszínen meg lehessen vásárolni, és megvolt annak a kijelölt helye. Csakhogy az üzlet jól ment, és megegyeztek a kereskedők a papokkal, hogy mindenki jól járjon: beljebb is jöhetnek, és az ú. n. pogányok udvarát is átalakították piacterré. Márpedig a pogányok udvara rendkívül fontos helye volt a templomnak. Mert ott biztosítottak csendet azoknak, akik gondolkozó pogányok lévén egy idő után megelégtették a maguk bálványszobrainak az ostoba istenítését, és miután hallottak is Izráel élő Istenéről, elkezdtek keresni Istent. És sokan voltak ilyenek.

Olvasunk az Ószövetségben a sábai királynőről, aki maga személyesen elment Salamonhoz Jeruzsálembe, mert hallott Istenről. Szeretett volna többet tudni róla. Aztán olvassuk az Újszövetségben az etióp kincstárnoknak az útját, aki ráadásul még egy Ézsaiás tekercset is vásárolt. Az egy vagyonba kerülhetett akkor.

Aztán éppen virágvasárnap történt az, hogy több görög szólt Fülöpnek, mivel ő görög származású volt, a neve is elárulta, hogy közvetítsen köztük és Jézus között. Szeretnének Jézussal megismerkedni. Ők is jöttek Jeruzsálembe, hogy a láthatatlan Istent megismerjék, és sok szép gyümölcse is volt ennek.

A pogányok udvara a misszió helye volt. Jöttek a pogányok, ott hallottak felolvasást Isten tetteiről és személyéről, aztán a csendben elmélkedhettek azon, amit hallottak. Aztán ha már tudtak vagy próbálkoztak, imádkozhattak. Az a misszió helye volt.

És most, egy idő óta ott nincs csend. Ki törődik a pogányokkal? Kit érdekel az, hogy valaki keresi Istent? Hát ügyeskedjék, találja meg valahogy, bár ezen kívül se hova nem mehettek be. Ott volt a felirat, hogy aki átlépi az innen nyíló ajtókat, azt halállal büntetik, mert pogány.

De sok pogány lett ú. n. prozelitus, istenfélő zsidó, és ezek vitték haza az Istenről szóló információkat. És a megváltozott életük illusztrálta azt, amit mondtak. Tehát ez többszörösen misszió volt. Nemcsak ő juthatott igazi élő hitre, hanem rajta keresztül terjedt ez a világosság. És Isten azt mondta az Ő népének (Ézsaiás 49,6): hogy a pogányok világosságává tettek titeket, hogy üdvösségem a föld széléig érjen. — Micsoda küldetés!

És mintha ez nem hangzott volna el. Mintha nem lett volna benne a Bibliájukban.

Fontos a haszon. A haszon mindenkinek felett. A missziót kiszorítja az üzletelés a templomból.

Ezért ítélte meg ezt olyan keményen Jézus. És ezért nem mert senki tiltakozni ellene. Mert mindenki tudta, éppen azok, akik ezt a gazemberséget kitervelték és megengedték, hogy ez Isten egyik legfontosabb parancsának a nyilvános megszegése. És hogy amit most Jézus csinál, abban teljesen igaza van. — Nos, ezért kergette ki őket.

3. És mit jelent ez a furcsa mondat, hogy megtiltotta, hogy valaki edényt vigyen a templomra keresztül?

Ennek meg az a magyarázata, hogy ha valaki a város egyik részéből a másik részébe akart menni, különösen, ha valami terhet, csomagot cipelt, akkor nem minden esetben kerülte meg a templomnak a bekerített nagy udvarait, hanem keresztülvágott ezeken az udvarokon, úgy, mint ahogy mi szoktunk a parkokon, akármennyire be van ültetve árvácskával meg frissen fűvel vetett. Mi légvonalban közlekedünk. Ők is légvonalban mindenben keresztülmentek. Ők nem kerülgetnek.

Ezek az emberek már nem Istent keresték. Ők nem is templomba akartak menni, nekik egyenesen útban volt a templom épülete is, meg egyáltalán a léte. Őket csak a pillanatnyi fizikális szükségleteik érdekelték, és az, hogyan könnyíthetnek magukon. Így kényelmesebb, akkor őket nem zavarta, hogy ott éppen szertartás folyt. Nekik így kényelmesebb, ezért mentek keresztül mindenben.

Ez a szekularizált ember pragmatizmusa, ez a gyakorlati ateizmus. Amikor már semmi sem szent. Amikor nincs tekintettel az ember senkire és semmire, keresztülgázol mindenben, csak a saját szempontjai és boldogulása érdekli.

Jézus azt mondta: az én Atyám háza imádság háza, és nem átjáró ház. És megtiltotta, hogy valaki edényt vigyen a templomra keresztül.

Volt a templom közelében egy bővizű forrás is, és azt mondják: sokan onnan hordták a vizet, úgyhogy sok vizes korsót a fején vivő emberrel lehetett találkozni, akiknek semmi közük nem volt ahhoz, ami egyébként a templomban történt.

Jézus virágvasárnap ítéletet hirdetett. Ítéletet a formális, üres vallásosság felett, ítéletet a gátlástalan anyagiasság felett, és ítéletet a minden szentet is profanizáló elvilágiasodott Isten-nélküliség felett.

Mert az első arra akarta felhasználni a vallást, hogy eltakarja vele romlott életét: Bemutatom az áldozatokat, azután minden jót kívánok, azt csinálom, amit akarok. Az Isten se szóljon bele. De a vallásosság azért fontos, mert sosem lehet tudni, mert így az ember lelkiismerete valamivel nyugodtabb.

A második mindenféle helyezte a hasznot, fölé, és egyszerűen hasznot húzott a vallásból.

A harmadik pedig, noha negligálta, semmibe vette Istent, úgy volt vele, hogy ha mégis van, legyen valami hasznom belőle, és élősködött ő is Istenen.

Ha Jézus ma jönne be ebbe a templomba, vajon melyik csoportba sorolna minket? Hogyha az Ő világosságában valakinek van bátorsága belenézni az ige tükrébe, az eddig elhangzottakból mi találta el? Mi az, ami olykor-olykor valóban kísértés a számkra? Mi az, amely kísértésnek engedtünk? Mi az, amire egyenesen vágyunk, vagy gyakoroljuk is? Akár észrevesszük azt, akár nem, akár bűnnek tartjuk, akár nem?

Mert ha valóban tükörként használjuk ezt az ígét, akkor azért meg kell kérdeznünk, hogy normális dolog az, hogy valaki éveken, évtizedeken át idejár már, és semmit nem változott az élete? Gyakorlatilag ugyanúgy gondolkozik, cselekszik, ugyanolyan szempontok alapján dönt, mint bárki más, aki nem jár templomba?

Jézus éppen ezt a bűnt helyezi itt világosságba és ítéli el. Gondoljátok, hogy az helyes, hogy valaki ugyanolyan lelkiállapotban megy ki egy istentisztelet végén, mint ahogy bejött? Semmi nem történt, semmit nem visz magával, amit Isten kínált neki? Semmit nem hagy itt, ami Istennek utálatos? Nincs mit megbánni, letenni, abbahagyni. Ez így rendjén van?

Ugyanazt csináljuk, mint azok, akikről Jeremiás könyve szól.

Jól emlékszem még most is arra, amikor idekerülésünk elején az egyik őszi evangelizációs hetet követő héten eljött a lelkészi hivatalba egy kedves idős bácsi (akkor még bácsi volt nekem), akinek nagy tekintélye volt. Megkérdezte: tudunk-e most csendben egy kicsit hosszabban beszélgetni. Ő mindig rendkívül szűkszavú, katonás ember volt. Mondtam: tudunk.

Akkor elmondta: fiam, mióta ez a templom áll, én itt ülök minden vasárnap az egyik karosszékben. És mindig úgy mentem ki a templomból, hogy egy kicsit büszkébb lettem, mint addig, hogy ebben az istentelenedő világban milyen derék ember vagyok én. De ezen az elmúlt héten jöttem rá arra, hogy tele van az életem bűnnel.

S akkor elhangzott egy megrendítő életgyónás, aminek a végén egyetlen kérdése volt: van-e erre, mindre bocsánat? Aztán kinyitottuk a Bibliát itt is, ott is, hogy hadd lássa, Isten mit ígér, és hogy van erre bocsánat. Amíg csak kihúzta magát, és egyre büszkébben ment ki a templomból, addig nem lehetett segíteni. Most már lehetett.

És megható volt az, ahogy az utána következő hetekben újra és újra mennyire sajnálta, hogy erre csak most került sor. Hogy miért nem évtizedekkel korábban? Én nem tudom, hogy miért nem, megvan az Istentől elrendelt ideje sok mindennek. De lehet úgy idejárni és köztiszteletnek örvedeni, hogy valakinek az élete tele marad bűnnel. És ha valaki néven nevezne egyet-kettőt, meg is sértődne.

Isten nagy kegyelme az, amikor valaki nem a helyette feláldozott báránykára, hanem az Isten Bárányára, a helyettünk önmagát megáldozott Jézus Krisztusra gondolva gondolkozik el azon, hogy ez volt az ára az én bűnömnek. Ilyen súlyosan vétkeztem? Jézusnak kellett belepusztulnia?

Igen! Ilyen vagyok, de most már lehet segíteni.

Aztán hogy van ez a pogányok udvarával? Ugyebár ott, mivel betört oda is a haszon, a kereskedés, a piac, nem lehetett többé imádkozni.

Hol van helye az imádságnak a mi életünkben? A nap melyik tízpercét szoktad mindig, ha csak egy mód van rá, imádsággal tölteni? Mondjuk reggel 6-tól fél 7-ig? Vagy akármikor. Van helye az imádságnak? Vagy nem fér bele, hiszen a piac terjeszkedik. Ma különösen. És mindenki piacot keres. És még a papok is azt keresték, hogy jöjjön csak bé a piac a templomba, mert az ő zsebükbe is kerül akkor valami. Nem gyalázatos dolog? A piac lett az úr? Nem a XXI. században, akkor, a Krisztus előtti VII. században. Meg ma is.

Hol van az imádság helye? És imádság közben vajon eljutunk-e oda, hogy kikristályosodnak bennünk olyan világos bibliai gondolatok, amelyekből saját mondani-való lesz, és a mi drága pogány szomszédainknak, munkatársainknak, rokonainknak tudunk beszélni Isten szeretetéről. Mert a pogányok udvarának ez volt a célja. Ahogy Pál olyan szépen írja: kizendüljön az evangélium. Ami rajtam segített, azzal segítsek másokon is.

Mikor beszéltél utoljára valakinek Isten szeretetéről? Van-e itt valaki, akit te hívtál ide? Van-e valaki, akit Jézushoz vezettél, hogy a kárhozatból üdvösségre jusson? Vagy talán neked kellene végre odatalálni Jézushoz? Mert addig nem tudunk odavezetni senkit.

Isten a Jézusban hívó újszövetségi népnek is ugyanazt mondja, amit az Ézsaiás 49,6-ból idéztem az előbb. Az 1Péter 2,9 szinte szó szerint ismétli meg. Amikor azt olvassuk: arra hívott el titeket, királyi papságot, Isten, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket. Csak hát előbb ehhez ki kell jönni a sötétségből, és az Ő csodálatos világosságában kell járni. És akkor egyszer csak elkezdene világítani az életünk, meg lenne miről beszélnünk. Amíg valaki maga is sötétségben van, nem tudja elmondani azt sem, hogy mi a különbség sötétség és világosság között. Csak aki kijött már oda, és az Isten csodálatos világosságában él.

Hogy vagyunk mi a misszióval? Van-e helye, van-e lehetőség rá? Vagy pedig még minket is kísért, hogy én csak edényt viszek a templomon keresztül. Köszönöm szépen, nem érek rá ilyesmivel foglalkozni, meghagyom másoknak. Ha Isten besegít néha-néha, azt elfogadom, arra olykor még szükségem is van, de egyébként megvagyunk nélküle.

Istennek az igazi tisztelete az, hogy lehet, hogy csomaggal érkezem a templomba, de azt ott leteszem, és próbálok elcsendesedni. És a mindig lehorgasztott fejemet most felemelem: Őt keresem. Elkezdek beszélni hozzá. És ha tovább kell vinnem azt a terhet, átélem, hogy sokkal könnyebb, kaptam erőt. Vagy ott a csendben jövök rá, hogy ezt a terhet nem kell cipelnem. Ez nem Istentől való. Hagyjam itt, és mehetek tovább. Ahogy Dávid mondta: levetted rólam bűneimnek terhét, meg sok minden más felesleges terhet is.

Csak amíg valaki úgy gondolja, hogy Isten nélkül is megoldja, ennyi enyhítés és könnyítés legyen, hogy átvágok a templomon és a magam dolgait így egy kicsit gyorsan

sabban tudom elintézni, az amikor majd meg kell állnia Isten színe előtt, kénytelen lesz tapasztalni: ott is egyedül van. Ott viszont csak az kap kegyelmet, aki Jézussal együtt áll ott meg. Jézussal együtt meg az tud megállni, aki odáig is vele ment és vele érkezik meg. Ezért életkérdés nekünk, hogy amíg időnk van, addig találkozzunk vele.

Nos, amiről tehát a virágvasárnapi kemény beszéd szól, az azt ítéli el, hogy vallásssosság változás nélkül. Haszonelvűség misszió nélkül. És cipelhetjük a terheinket Isten nélkül. De Ő nem akarja, hogy az örökkévalóságot is nélküle töltsük el.

A Biblia azonban szól arról, hogy nemcsak ez a három lehetőség van. Voltak ott más csoportok is virágvasárnap. Máté evangélista jegyzi fel, hogy milyen rohamosan fogyott az a sokaság, amelyik Jézust reggel még éltette, aztán napközben elpárologtak mellőle, és estére ott az üres templomban már csak egy egészen sajátos kis közösség vette őt körül. Azt írja Máté evangélista, hogy néhány gyerek még ott maradt, és ezek továbbra is mondták: Hosianna, Hosianna, Uram, segíts! Uram, segíts! Valamint voltak ott vakok és bénák, akiket meggyógyított. A gyerekeket elkezdtek szidni a templom felügyelői, az írástudók és farizeusok. Jézus megvédte őket. Ő mindig megvédi a kicsiket, főleg, ha ilyesmi miatt kell megvédeni. A vakokat és bénákat pedig meggyógyította.

Szeretnék ma este egy meghívást átadni a testvéreknek. Hagyjuk ott az előbb említett csoportokat, és csatlakozzunk ehhez a kis csapathoz. Azokhoz, akik gyermeki hittel még mindig úgy néztek Jézusra, akinek a halálát már eldöntötték a nagyok, még mindig úgy néztek rá, mint aki Király, mint aki az Istentől küldött Messiás, mint aki Szabadító. És ezt gyermeki naivsággal ki is mondták. A hozsánnaért akkor már kiközösítés járt. Őket nem érdekli. Ők ezt hallották, ezt elhiszik, ők éltetik tovább is Jézust.

A vakok meg a bénák átélik, hogy Jézusnak mindig azok fontosak, akik tudják, hogy bajban vannak, és kérik, elfogadják tőle a segítséget.

Boldog ember az, aki ehhez a kis csapathoz csatlakozik, és tudja mondani akár ma este: Uram, segíts! — és engedi, hogy meggyógyítsa a lelki vakságból s abból a bénaságból, ami miatt nem tud használni minket. Mert az ilyen ember átéli azt, hogy ott, ahol korábban üzletelés folyt, most ajándékozás folyik. Mert mit is kellett fizetniük azért, hogy meggyógyította őket? Ez ostoba kérdés. Ő csak ajándékot hajlandó adni, mivelhogy Ő önmagát is odaajándékozta értünk. Pál apostol írja boldogan: szeretett engem Jézus, és önmagát adta értem. És aki ezt az örömhírt a szíve mélyéig engedi, és ennek következtében elkezd változni, annak az imádsága az lesz, amit olyan sokszor énekeltünk itt:

Csak te kellesz, én Uram,
Bened mindent meglelek.
Támogasd, ki elzuhan,
Gyógyítsd meg, ki vak s beteg.
Szent szavadra hallgatok,
Tévedés az én bajom.
Én hamisság s bűn vagyok,
Te igazság s irgalom.

Maradjunk most néhány percig csendben, kérdezzük meg az Úr Jézustól: mi-ben kell változnom? Ha te mondd, én változni akarok.

Kérjük az Ő segítségét most ki-ki a maga szüksége szerint, a hozsánna, a Hosianna azt jelenti: Uram, segíts! Kérjük ezt a segítséget!

Imádkozzunk!

Istenünk, hálásan köszönjük, hogy hallottad ezeket az imádságokat, amiket mi most magunkban elmondtunk.

Köszönjük, hogy ígéretünk van tőled arra, hogy megvannak a kéréseink előtted, és amit a te akaratod szerint kértünk, azt megadod nekünk.

Bocsásd meg nekünk, Úr Jézus, hogy miközben a terheink alatt roskadozunk, nem vesszük komolyan a te hívásodat, hiszen te ma is azokat hívod, akik megfáradtak és terheket hordoznak.

Bocsásd meg, hogy oly sokszor mi is minden változás nélkül mentünk ki valamelyik templomból.

Bocsásd meg különösen azt, ha egyenesen ragaszkodunk ahhoz, ami minket tőled elválaszt.

Ajándékozz meg minket bűnlátással, őszinte bűnbánattal, és a bocsánatot nyert bűnösök el nem múló örömeivel. Hogy aztán ne csak a szívünk legyen tele örömmel, hanem a szánk is örömhírrrel, és legyen mondanivalónk másoknak.

Adj a szívünkbe igazi szeretetet a mi pogányaink iránt, akiket oly sokszor megvetünk vagy leszólunk.

Kérünk, Urunk, segíts ezen a héten különösen is elcsendesedni. Adj nekünk bátorságot ahhoz, hogy félretegyünk dolgokat azért, hogy megállhassunk előtted és reád figyelhessünk.

Adj nekünk bátorságot ahhoz, hogy többre becsüljük azt, amit te kínálsz ajándékként, mint amit meg lehet venni a világban.

Engedd, hogy másként teljenek el az ünnepeink, mint korábban. Te legyél a középpontban, Úr Jézus.

Engedd az eddiginél jobban megértenünk a te kereszthalálod okát és célját, és a te feltámadásodnak az erejét és következményeit.

Engedd átélnünk azt a lelki feltámadást, amiről a te igéd beszél.

Segíts, hogy egyre inkább imádság házává váljék a mi testünk-lelkünk is.

Ámen.

Énekeljük el a 165,5-6 dicséretet.

5. Egyszerűvé formálj
Belső, lelkiképpen,
Békességben, csöndességben.
Tisztogasd meg szívem:
Tisztaságod lássam
Lélekben és igazságban.
Szívemmel Mindig fel-
Szállhassak sasszárnyon:
Csak Te légy világom!

6. Jöjj és lakozz bennem:
Hadd legyen már itt lenn
Templomoddá szívem-lelkem!
Mindig közellévő:
Jelentsd Magad nékem,
Ne lakhasson más e szívben;
Már itt lenn Mindenben
Csakis Téged lásson,
Leborulva áldjon!